

FRANS HOPPENBROUWERS

Verzamelde gedichten

I VROEGSTE GEDICHTEN
(Uit: Zoet als Honing, Zout als Brem)

Deze PDF wordt u
aangeboden door
webmagazine
CuBra &
Frans
Hoppenbrouwers

Copyright 2009 Frans Hoppenbrouwers

Landschap

Het landschap rekt zich uit en geeuwt,
terwijl het langzaam ondersneeuwt.

De vlokken dalen zoekend neer,
bedekken zo het schrijnend zeer.

Weg zijn de rupsbandsporen.
De oorlog heeft verloren.

Toen ik klein was

Toen ik klein was, bijna ongeboren,
groeide het koren me boven het hoofd
en de ruwe stam van de kastanjeboom
torste in de meidagen mijn universum.

De taal die ik sprak
had betekenis voor de konijnen
en de kippen luisterden roerloos
als ik hen vermaande
om hun zinloze gekakel.

De sloot was een rivier
waarin onbemande duikboten dreven,
fel bevochten door bloed-
dorstige schaatsenrijders.
Boven mijn hoofd zweefden
de boerenwaluwen.
Kwetterend verdwenen ze
in het varkenshok
waar een snorkende zeug
haar biggen zoogde.

Ik luisterde nog toen ik klein was.
Het gebeier van de kerkklok,
het gedokker van een kar,
het gemekker van een geit
het gezang van een merel
hoorde ik nog.

Toen het koren me boven het hoofd groeide
en de ruwe stam van de kastanjeboom
in de meidagen mijn universum torste,
was ik nog klein,
bijna ongeboren.

Kolonisatie

Het gerucht dreef landinwaarts:

drie rococomeisjes,
de weke bumpers
gericht naar de zon,
hieven het hoofd,
luisterden.

De zee rekte,
schuimbekkend,
zich uit.

Een adempauze lang
hielden de roeiers
hun bokserkoppen
in de wind,
snoeven.

Landinwaarts
dreef de zee
het gerucht met zich mee.

De roeiers waren wandelaars,
hun totempalen als spiezen gericht,
landinwaarts.

Het strand strekte,
reikhalzend,
zich uit.

De zee deed niet meer mee.

Kind en vogel

Dit zijn de resten van de tijd,
als schilfers bijeengeraapt
met eigen, blote handen.

Ik spreek van mensen
die het zonlicht willen bedienen
met een privé-schakelaar
en het rendement van de regen betwisten
met steeds herhaalde argumenten,
opgevist
uit de keel van hun geest.

Laat mij maar
het kind en de vogel
die ongehinderd infiltreren
in elkaars woongebieden.

Laat mij maar
de vogel en het kind
als rudimentaire resten
van deze togetakelde tijd.

Vulgarisatie

Als uitsluitend manische mannen
zouden paren
met uitsluitend demonische vrouwen
zou er onder de bomen
een nieuw ritme ontstaan.

Lankmoedige muskaatvogels
zouden weer het strand bevolken
en iedere korrel zeezout
zou weer gewogen worden
op een zorgvuldige hand.

Maatschappelijk werkster

Als een geprogrammeerd orakel
praat ze de kamer vol geluiden.

Haar mensbeeld
is een chemisch procedé:
5 milligram aminozuur,
wat funktionele zouten
op basis van gesteriliseerd water.

Haar omvangrijke boezem
heeft zichtbaar geleden
onder de kinderen
die ze niet heeft gezoogd.

Haar mededogen
staat in het kader
van de hooggeroemde beroepscode.

Haar glimlach is eeuwig
als een fossiel.

Tuinman

Het strijden moe
staat hij
tussen de rododendrons.

Een oude vehikel,
de koplampen gedoofd
door het te lage zuurgehalte
van zijn accu 12 volt.

Vandaag de dag
koop je een nieuwe
voor honderd piek.

Ja, ja, de tijden zijn veranderd,
ondanks de uitlaatgassen
en de insecticiden.

Wijs geworden
staat hij
tussen de rododendrons
en eet een puntgave
rode appel,
de oude Adam.

Lijsterbes

Vrouw in winkelstraat:
als ik je harde ogen zie,
de dunne lijnen rond je mond,
je bontjas
en je naalddunne hakken,
dan denk ik,
sterfelijk mens, denk ik dan,
wat ben je meer
dan een lijsterbes,
de zekere prooi
van de zwarte merel?

Op visite

De uitnodiging van de buren
maakte de mislukking
van de zondag
compleet.

Ondanks de koffie
de luxueuze koekje
de halve liter bier
kwam het gesprek
moeizaam op gang.

Via de a-sociale groentenboer
die er de brui aan gaf
en zijn klanten liet barsten,
kwamen we op de hoge prijzen
van een krop sla: 65 cent,
terwijl voor een kilo andijvie
het exorbitante bedrag van 1 gulden 49
moest worden neergeteld,

en via de a-sociale glazenwasser,
die plotseling niet meer verscheen
- de ramen zijn toch de ogen van het huis -
becijferden wij het voordeel
van de gezamenlijke aanschaf
van een serieuze ladder à 348 gulden.

Toen we naar huis gingen
hing de avond
als een flodderige deken
om de schouders van de bomen.

Het roepen van een trekvogel
schoof door de lucht
van ons weg.

Mijn hart leek
een vleugellamme zwaluw.

Dood

Ik vond de vleugel
van een vlinder;
één vleugel slechts,
niet meer maar ook niet minder.

Toen dacht ik even aan de dood,
maar die gedachte bleek te groot,
te weids en ook te overdreven
gezien mijn kostbaar mensenleven.

Evenwicht der relaties

De balans is verstoord,
mijn koninkrijk viel uiteen
in blokken beton
en wat rudimentaire resten:

een witte vlag van wanhoop,
de falsetstem van een spelend kind,
de pruik van een clown

op die restanten bouw ik mij
een volkomen nieuwe woning
van waaruit ik leiding zal geven
aan een revolutie zonder weerga

maar mijn stem
dringt niet door tot de holen
van de inerte flatbewoners

maar mijn stem
beroert zelfs niet
de gepleisterde muren
van mijn eigen huis.

Meer dan ooit
word ik teruggeworpen
op de begrenzing
van mijn lijf.

Introspectie

Ik lag naakt in de hei
en luisterde
naar de latente echo
van een verre ster
tussen heelal en hemel.

Een gitzwarte kever
streek neer op mijn buik
en baande zich een weg
door het kreupelhout.

Toen strekte hij de pootjes
en stierf ter plekke.

Doodgeschrokken
van die weke heuvel
melkwit vlees.

Ik zag een zwarte vogel

Ik zag een zwarte vogel
bereden door een hermelijn
voorbijschuiven
op de grens van licht een aarde.

De bomen waren
afgeknotte stompen,
als vuisten geheven.

In dit Danaïde décor
stond ik
- een man de wereld
- getemd en onttakeld
- in de aanslag het bloedeloze geweer
als een onwezenlijk fenomeen.

M'n tranen waren bitter soda
en m'n verdriet grotesk
in de lachspiegel
van het gestolde water.

